

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **D. O.**, pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 5 Tr. zák. (zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 1. januára 2006 - ďalej len Tr. zák.), vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3 T 55/02, prejednal na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2008 v Bratislave odvolanie, ktoré podal krajský prokurátor v Košiciach proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. februára 2006, sp. zn. 3 T 55/02 a rozhodol

t a k t o:

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e**.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. sa vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Košiciach, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e:

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 20. februára 2006, sp. zn. 3 T 55/02 bol obžalovaný D. O., nar. X., bytom K., G. N. č. X., podľa § 226 písm. a/ Tr. por., t.j. preto, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, oslobodený spod obžaloby krajského prokurátora z 28. novembra 2002, sp. zn. 1 Kv 20/01, pre skutok, ktorého sa mal dopustiť tým, že

v Z., v hoteli I., 24. marca 2001 v čase okolo 03.00 hod. prevzal od Š. štátneho občana R. R. 3 000 CHF (85 380 Sk) a následne v K. v hoteli H. 25. marca 2001 vo večerných hodinách opätovne prevzal na zabezpečenie ubytovania od menovaného ďalších 1 000 CHF (28 463 Sk), peniaze hneď

prostredníctvom V. K. zmenil na slovenské koruny, v ten istý večer prevzal od R. R. ďalších 7 000 CHF (199 220 Sk), ktoré takisto prostredníctvom V. K. zmenil za slovenské koruny a nakoniec z izby hotela H. v K. 26. marca 2001 v ranných hodinách, využijúc krátkodobú neprítomnosť R. R. a bez jeho vedomia zobral z jeho cestovnej tašky 3 900 000 CHF (110 994 000 Sk), pričom takto získané peniaze použil pre vlastnú bližšie nezistenú potrebu, hoci vedel, že R. R. predtým v Z. odcudzil sumu 5 000 000 CHF od svojho zamestnávateľa, bezpečnostnej služby P. S. Z. a tohto konania sa dopustil preto, aby umožnil utiecť R. R. z územia Š. na S. s cieľom, aby došlo k zatajeniu týchto peňazí a aby nedošlo k ich následnému zaisteniu policajnými orgánmi oboch štátov.

Proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonom stanovenej lehote v neprospech obžalovaného D. O. odvolanie krajský prokurátor v Košiciach.

V odôvodnení podaného odvolania krajský prokurátor poukázal na to, že prvostupňový súd svoj oslobodzujúci výrok založil na závere, že nebol zabezpečený žiadny dôkaz o tom, že by obžalovaný mal prevziať od R. R. finančné prostriedky už na území Š., resp. R., a ďalej M. alebo S. v úmysle umožniť R. R. utiecť po odcudzení peňazí zo Š. na S.

Súd spochybnil hodnovernosť výpovede svedka R. R., najmä pokiaľ ide o odcudzené sumy 3 900 000 CHF z izby hotela H. v K. v ranných hodinách 26. marca 2001.

V tejto súvislosti súd prijal záver o procesnej neplatnosti konfrontácie medzi R. R. a obžalovaným D. O., vykonanej na území Š. konfederácie na základe dožiadania o právnu pomoc Krajskej prokuratúry v Košiciach, sp. zn. Kv 20/012, resp. Kn 4036/2002-9 zo 4. apríla 2002 z dôvodu, že R. R. vypovedal v procesnom postavení obvineného, za takého stavu vecí, keď v trestnom konaní vedenom na území Slovenskej republiky proti obžalovanému D. O. bol v procesnom postavení svedka. Preto nebolo možné v tomto trestnom konaní takýto dokaz použiť.

Krajský prokurátor vyslovil názor, že postup súdu podľa § 226 písm. a/ Tr. por. nebol správny.

Vo veci bol podľa odvolateľa v prípravnom konaní podrobne vyslúchnutý orgánmi prípravného konania Slovenskej republiky svedok R. R., ktorý podrobne popísal skutkový stav od odcudzenia 5 miliónov CHF z firmy P. S. Z., cez zoznámenie S. s obžalovaným O. v Z., ich spoločnú cestu do K., používania peňazí, až po odcudzenie sumy 3 900 000 CHF v hoteli H. v K. 26. marca 2001 obžalovaným O..

Obžalovaný O. podľa krajského prokurátora v rámci trestného konania vypovedal v základných dejových líniách zhodne ako R. R. s tým, že poprel vedomosť o pôvode peňazí, ktoré mal R. R. a tiež poprel, že by tomuto odcudzil sumu 3,9 miliónov CHF. Potvrdil prevzatie celkovej sumy najmenej v hodnote 11 000 CHF, čo v prepočte bolo ku dňu spáchania skutku 313 069 Sk. Tento skutkový stav potvrdili aj svedkovia V. a M. K. a M. Ž..

Z dôvodu existencie rozporov medzi výpoveďami R. R. a obžalovaného D. O. bola na základe vzájomného dožiadania o právnu pomoc zo strany švajčiarskych aj slovenských justičných orgánov v dňoch 21. a 22. mája 2002 vykonaná konfrontácia R. R. a D. O. vo Š.. Počas tohto úkonu R. R. jednoznačne a do očí potvrdil D. O., že už vo Š. vedel, že R. R. odcudzil peniaze, ktoré mal so S.. Tiež potvrdil, že urýchlený odchod z Z. na S. a následná snaha o rozobratie jeho vozidla mali za cieľ zničiť stopy vedúce k možnému vypátraniu miesta jeho pobytu. Správanie sa obžalovaného D. O., ktorý spolu so svedkom M. pricestovali do Z. 23. marca 2001 za prácou, pričom obžalovaný O. po náhodnom zoznámení S. s jemu neznámym človekom, bez predtým dohodnutého stretnutia so svedkom M., S. vrátil do Košíc, jednoznačne potvrdzuje a robí logicky hodnovernou výpoveď R. R..

Podľa odvolateľa záver súdu prvého stupňa o procesnej neplatnosti spomínaného úkonu (konfrontácie) nie je správny. V zmysle článku 3 ods. 1 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach dojednaného v Štrasburgu 20. apríla 1959, dožiadaná strana vykoná spôsobom upraveným v jej právnom poriadku každé dožiadanie týkajúce sa trestnej veci, ktoré jej zaslali justičné orgány dožadujúcej strany za účelom vykonania dôkazu.

Ak teda pri tomto úkone postupovala dožiadaná strana, t.j. Š. vyšetrojúci sudca podľa Trestného poriadku Š., s poukazom na ustanovenie § 372 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb., nebolo možné vyvodiť záver o procesnej neplatnosti tejto konfrontácie zo súdom uvádzaných dôvodov.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že 26. marca 2001 v ranných hodinách prišiel obžalovaný D. O. za R. R. do hotela H.. Túto skutočnosť potvrdil aj obžalovaný D. O.. Nikto iný okrem spomínaných dvoch osôb v izbe hotela nebol. Následný náhly logicky nevysvetliteľný odchod obžalovaného D. O. z hotela H. a ďalší jeho urýchlený odchod do cudziny – G., podľa názoru odvolateľa jednoznačne svedčia o pravdivosti výpovede R. R..

Ak by sa totiž obžalovaný D. O. nedopustil žiadneho protiprávneho konania, za stavu, keď bol R. R. od neho fakticky závislý a ochotný mu poskytovať ďalšie peniaze, nemal žiaden dôvod tak náhle zmeniť tento stav.

Vykonaným dokazovaním bola preto podľa názoru odvolateľa vytvorená súvislá, logicky sa navzájom dopĺňajúca reťaz priamych a nepriamych dôkazov, umožňujúca uzatvoriť, že obžalovaný D. O. dopustil súdeného skutku.

Pokiaľ však súd mal predsa pochybnosti o odcudzení sumy 3,9 miliónov CHF obžalovaným vzhľadom na danú dôkaznú situáciu, mal podľa názoru odvolateľa rozhodnúť minimálne o trestnej zodpovednosti obžalovaného D. O. za časť skutku, spočívajúcu v prevedení sumy najmenej 11 000 CHF na sa a ďalšie osoby

s úmyslom zatajiť existenciu takého príjmu a tak zmariť zaistenie peňazí pre trestné konanie, a uznať ho za vinného pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania činu.

Krajský prokurátor preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/ a písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 259 ods. 1 Tr. por. súdu prvého stupňa vec vrátil s pokynom, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania krajského prokurátora v Košiciach preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ mohol podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že skutkové zistenia v napadnutom rozsudku sú nejasné a neúplné, keď sa súd nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na objasnenie veci treba dôkazy opakovať a vykonať ďalšie dôkazy, ktorých vykonávanie pred odvolacím súdom by znamenalo nahrádzať činnosť súdu prvého stupňa (§ 258 ods. 1 písm. c/ Tr. por.).

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že svedok R. R., občan Š., výslovne odmietol dostaviť sa ako svedok na hlavné pojednávanie prvostupňového súdu, preto krajský súd v súlade s ustanovením § 211 ods. 2 písm. a/ Tr. por. vykonal dokazovanie prečítaním jeho skorších svedeckých výpovedí z č.l. 217 až 227 zväzku I, vrátane výpovedí pri konfrontáciách so svedkami (č.l. 285 až 289 zväzku).

Nevykonal však dokazovanie prečítaním zápisníc o konfrontačnom výsluchu uvedeného svedka s obžalovaným D. O. s poukazom na to, že išlo o procesne neplatný úkon, nakoľko svedok R. R. bol v tom čase v postavení obvineného (trestné stíhanie vo Š.), o čom bol aj poučený pri konfrontačnom výsluchu.

So zreteľom na to, že nešlo o trestné stíhanie v tej istej veci a celkom iné (svedecké) postavenie R. R., dospel krajský súd k záveru, že tento procesný úkon je nepoužiteľný ako dôkaz v trestnej veci obžalovaného D. O., a preto na tento dôkaz pri rozhodovaní o obžalobe, ktorá na neho bola podaná, t.j. v rámci rozhodovania o jeho vine pri konečnom hodnotení dôkazov, neprihliadal.

Treba prisvedčiť námietke krajského prokurátora v podanom odvolaní, že uvedený postup súdu prvého stupňa nebol správny.

Z obsahu spisu (zväzok III.) vyplýva, že konfrontácia medzi obžalovaným D. O. a R. R. (v tom čase trestne stíhaným vo Š.) bola vykonaná na základe dožiadania orgánov činných v trestnom konaní Slovenskej republiky podľa Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach dojednaného v Štrasburgu 20. apríla 1959 a v súlade s jeho ustanoveniami.

Z obsahu zápisníc o predmetnom úkone, vykonanom dožiadaným štátom je zrejmé, že o predmetnom úkone boli včas a riadne upovedomení obhajcovia obžalovaného D. O. ako aj R. R.. Obžalovaný D. O. a rovnako aj R. R. boli poučení o ich právnych postaveniach, pričom výslovne súhlasili, že D. O. bude vyšetrovaný ako informačná osoba (rozumej svedok) v trestnom konaní proti R. R. vo Š. a ako obvinený v rámci právnej pomoci v konaní vedenom proti nemu v Slovenskej republike (pozri č.l. 578 zväzok III. spisu). Proti tomu nevzniesli námietky ani ich obhajcovia.

Podľa článku 3 ods. 1 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach dojednaného v Štrasburgu 20. apríla 1959, dožiadaná strana vykoná spôsobom upraveným v jej právnom poriadku každé dožiadanie týkajúce sa trestnej veci, ktoré jej zaslali justičné orgány dožadajúcej strany za účelom vykonania dôkazu.

Podľa § 428 Tr. por. (rozumej Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006, podľa ktorého predmetný úkon bolo potrebné posudzovať) doručenie vykonané na žiadosť slovenského orgánu cudzím orgánom, ako aj dôkazy pred ním vykonané sú účinné, ak boli vykonané v súlade s právnym poriadkom dožiadaného štátu alebo ak vyhovujú právnemu poriadku Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní formy a prípustnosti už spomínaného dôkazného prostriedku (konfrontácie obžalovaného D. O. s R. R.), vykonaným v rámci dožiadania podľa Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach z 20. apríla 1959 dospel k záveru, že neexistoval žiaden dôvod, pre ktorý by bol skôr uvedený procesný úkon spochybniteľný, resp. považovaný za nepoužiteľný ako dôkaz v posudzovanej trestnej veci. So zreteľom na to, že krajský súd na tento dôkaz z už skôr uvedených dôvodov pri rozhodovaní o vine obžalovaného D. O. neprihliadal, hoci tak mal urobiť, nepovažoval odvolací súd za vhodné a správne poukazovať na skutočnosti, ktoré z tohto dôkazu z pohľadu podaného odvolania vyplývajú.

Napriek tomu, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o obžalobe, ktorá na D. O. bola podaná, bude môcť urobiť až po zvážení tých dôkazov, ktorými sa doteraz pre nesprávny názor o ich nepoužiteľnosti vôbec nezaoberal, považuje odvolací súd za potrebné poukázať na tie okolnosti, ktoré krajský súd v rámci hodnotenia už doteraz vykonaných dôkazov ponechal bez povšimnutia, hoci pre posúdenie veci mali význam:

- zo zistenia, že R. R. po prístupe k svojmu fotoaparátu zlikvidoval možnosť zistiť, čo bolo na snímkach krajský súd bez ďalšieho nepresvedčivo uzavrel, že tak mohol konať v úmysle zatajiť miesto uchovania zostávajúcej časti peňazí, ktoré mal odcudziť, hoci tak mohol urobiť vo vzťahu k celej čiastke odcudzených finančných prostriedkov už podstatne skôr a bez pomoci obžalovaného,

- bez bližšieho objasnenia subjektívnej stránky žalovaného trestného činu s konaním obžalovaného D. O. krajský súd ponechal bez ďalšieho záver, že R. R. sa v jeho prítomnosti vždy ubytovával pod iným menom, resp. odmietol ubytovanie, pokiaľ mal byť uvedený ako zákazník,

- mal obžalovanému D. O. poskytnúť peniaze aj na úhradu „dlhu“, ktorý mal voči jednému zo svedkov v dôsledku toho, že mu predal „ukradnutú rádio vežu“,

- v kritický deň mal odchádzať ihneď po návšteve R. R. na hotel H. „na rýchlo“ s tmavým igelitovým vrecom (sáčkom) na odpadky, ktorý mu mal dať R. R.,

- aký bol účel menenia vlastnej identity (briadka a pod.), ak nemal dôvod obávať sa trestného stíhania,

- ako obžalovaný vysvetlí tvrdenie R. R., že už pri odchode zo Š. mu bol ukázaný celý zväzok odcudzených bankoviek s tým, že R. R. práve v dôsledku odcudzenia peňazí chce ostať v anonymite.

V dôsledku uvedeného najvyšší súd na podklade odvolania krajského prokurátora v Košiciach podľa § 258 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a tomuto súdu podľa § 259 ods. 1 Tr. por. prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 15. apríla 2008

JUDr. Juraj M a j c h r á k , v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: